

Tiền thân hay là lợi ích nhân báo?

Tác Giả: NDVN

Thứ Sáu, 23 Tháng 12 Năm 2011 08:50

Chắc chúng tôi phải tiều thòi, chú à! Tám năm rồi còn gì!

Trước công sự tiếp công dân của nhà nước và trung ương đồng, số 35 Hồ Học Lãm, quận Bình Tân, TP Hồ Chí Minh, vào lúc hơn 11 giờ sáng ngày Thứ ba 13-12-2011 có một đoàn gồm 30 người từ Tỉnh Bình Dương đến đây khiếu kiện vì bất chính quy định của pháp luật và họ đã đi làm khu liên hợp công nghiệp để chờ đợi đô thị Bình Dương.

Trong đoàn có một ông già hơn 80 tuổi. Mặc dù đoàn người đang chờ đợi ra về, nhưng ông vẫn ngồi bất động công quan ngại, và nhìn vào một mặt, và không tha thiết gì đến việc trở về nhà. Công đó là một phần, khoảng 60 tuổi, đáng báo nông dân, thô kệch đang cầm chiếc nón lá phe phẩy cho Ông già. Trên chiếc trán đen đen của cha, mồ hôi cũng thấm ra đầm đìa.

Tôi mon men lợi gần, gần chuyển. Ông già bỗng bắt đầu, trở nên sôi nổi và hăng hái hơn lên:

“Chúng tôi phải tiều thòi, chú à! Tám năm rồi còn gì! Đợi đợi không còn một tí, lợi gì mà sống. Mà sống để làm gì? Trước Ông bà dành dùm bao nhiêu nay để lợi cho con cháu một chút, nay chúng nó lợi hết. Nhà nào có một hai mặt cũng lợi hết, có một hai sào cũng lợi hết. Nhà nước chỉ phê duyệt dự án, họ đã ra quyết định thu hồi. Đợi chờ chúng tôi chờ phải chờ ông chờ cha gì họ đâu mà thu hồi?”

Bởi thế ông ba mặt ngàn đồng, bán lợi năm mặt triệu, có chỗ lên tới vài ba chục triệu đồng mất mát. Nhưng tiền bán thì ông mất mặt, không được mua lợi nữa cái nên nhà ngay thì phải chờ đợi mình và bắt thu hồi. Nhưng vậy mà thế này, họ cho là đã thua đáng, buộc chúng tôi phải nhận tiền giao đất. Dân không có đất để sống xuýt nuôi sống gia đình, còn chính quyền lợi để giao nhà đất làm sân golf, khu vui chơi giải trí hoặc để đó chờ bán lợi lợi. Ai không chờ đợi tiền, thì

Làm sao có thể đành lòng nhìn cảnh bệch công. Cán bộ thì có hàng trăm mẫu ruộng, lên xe xuống ngựa, ăn chơi thoải mái suốt ngày, con cái lại đi học ngoại quốc. Còn dân đen thì...”

Tiêng than hay là lời cảnh báo?

Tác Giả: NDVN

Thứ Sáu, 23 Tháng 12 Năm 2011 08:50

Giống ông già khi thì phẫn nộ, lúc lại trầm trầm như tờ than vụn, kẻ tôi. Tôi cũng giống tình cờ đến để nghe cho hết, mà có cái gì cũng nhói nhói trong tim.

Ngồi phẫn nộ, tôi ngồi xuống cho ông già. Chiếc ghế trống trong xếp giấy tờ nằm trên tay để chứng minh cho tôi thấy tất cả những gì ông đi u Ông già vờ nói đùa là sự thật, trong đó có đến tận những nguy hiểm đã gặp phải khi xin cho những người bạn cũ của ông thu hồi đất để được xây dựng thay vì phải chờ đợi đến khi mòn mỏi hi vọng nay. Có tới hai lá đơn, một gửi cho Ông Nguyễn Minh Trí vào năm 2010, và một gửi cho Ông Trưởng Tán Sang mới tháng trước đây. Chiếc ghế nằm ngào trong những cơn mưa: “đã có lần chú tôi đi cùng bà con lên UBND tỉnh Bình Định. Ông mang theo một bình xăng để tưới tiêu trước văn phòng tỉnh. Những người bạn cũ của ông đã quyên góp cho ông. Ông sẽ chờ đợi tại chỗ Sài Gòn, hoặc trước trước Quốc hội, trước Văn phòng chính phủ hay Văn phòng chính phủ của gì đó ở Hà Nội để mọi người biết rằng Ông chờ đợi phẫn nộ để những người có trách nhiệm đã dùng danh tiếng cho tỉnh Bình Định hà hiếp nhân dân, coi nhân dân như cỏ rác!”.

Trước khi viết lời những dòng chữ trên đây, tôi cũng suy nghĩ mãi. Liệu nói chuyện ông già và những người bạn cũ không biết là những tiếng than vụn hay là những lời cảnh báo?